

Det tager Tid, og jeg vil antage, at Henvendelsen til Finansudvalget derfor kun sker, naar det absolut ikke kan undgaas. Man vil desuden nødig have en Bebrejdelse for Mangel paa Forudseenhed, naar man eksempelvis de 7 Fjerdingaar i Forvejen har søgt en Bevilling paa 2 Mill. Kr. til et længe tiltrængt Telefonkabel mellem København og Aarhus, og det saa i Aarets Løb viser sig, at en Imødekommelse af et stærkt vokset Krav fra Sønderjylland paa flere Telefoner og en hurtig teknisk Forbedring af Centralerne der kan give baade større Indtægter og mindre Betjeningsudgifter, hvis de til Kabelet bevilgede 2 Mill. Kr. anvendes der. Eller naar t. Eks. Statsbanerne ifølge en tidligere Plan har regnet med en Ombygning af Lunderskov Station til en Udgift af ca. 200.000 Kr. og faaet dette bevilget, og man saa ved en fornyet Gennemgang af Forholdene mener at kunne komme igennem med en Udvidelse af den bestaaende Stationsbygning til 50.000 Kr. Der maa jo i saa Fald søges Lovgivningsmagts Sanktion for at undlade at benytte Bevillingen og i Stedet for Ombygningen at foretage en Udvidelse.

Hvad der under andre Former med friere og lettere Dispositioner vilde være ganske naturligt og selvfølgelig, fortjenstfuldt kan jeg næsten sige, opfattes under de nuværende Former for Statsdrift — jeg tænker bl. a. paa de to Eksempler, jeg nævnte — ikke langtfra som en saadan manglende Forudseenhed fra Ledelsens Side, at den næsten diskvalificerer Ledelsen. Derfor bliver ogsaa Ledelsen tungt virkende, langsom og vanskelig bevægelig og ændrer nødtigt de lovmæssige Bevillinger for Aaret. Jeg tænker, enhver forstaa, at der ikke i mine Ord ligger nogen personlig Bebrejdelse mod den nuværende Ledelse af Administrationen, det er kun almenyldige Betragtninger, jeg her mener at kunne fremsætte.

Paa den anden Side hindres ogsaa de Dispositioner, som maa træffes paa langt Sigt, af Bevillingsmyndighedernes undertiden uforudseelige Indgriben. For i denne Forbindelse at holde mig til Statsbanerne vil enhver forstaa, at der maa være noget, der hedder Jernbaneanlægspolitik paa mange Aars Sigt. Dispositioner med Hensyn til Udvidelser og Nyanlæg maa træffes med fremtidig, korresponderende Udvidelser og

Anlæg for Øje, ellers gaar der store Anlægs-værdier til Spilde. Og Nyanlægene maa naturligvis komme netop i rette Øjeblik. For at nævne Lille Bælts Broen, ja, saa er det antagelig i yderste Øjeblik, hvis den kommer i den nærmeste Fremtid. Fredericia Station har i mange Aar været for lille. Der er ofret mange Penge paa at skaffe den en Udvidelse, som er den nødtørftigst mulige. Hvad der ofres mere, vil, efter hvad der meddeles fra Administrationens Side, være spildt, den Dag Broen kommer, idet Banegaardsforholdene da maa omlægges. Ogsaa Statsbanernes Færgemateriel staar overfor under de nuværende Forhold nødvendige Udvidelser, som imidlertid vil være spildt, naar Broen kommer. Men kommer Broen? Det hævdes, at den vil give fuld Forrentning ved, hvad der spares i Færgedrift og Arbejdskraft paa begge Sider af Bæltet. Men Riget fattes Penge. Muligvis vil Tidspunktet blive forpasset, og dog vilde det være den letteste Sag af Verden for et friere styret Statsbanvæsen med Rigsdagens Tilladelse at skaffe sig Penge gennem et Jernbaneobligationslaan, for saa vidt Staten ikke vilde foretrække at laane det Pengene. For ikke at blive for vidtløftig tør jeg ikke komme ind paa tidligere Tidens store Jernbanespørgsmaal, som nu enhver kan se er blevet afgjort til Skade for Banernes Økonomi. Jeg peger kun paa Storstrømsbroen, der som bekendt i sin Tid faldt her i Folketinget paa en Stemme; jeg tænker paa de københavnske Jernbaneforhold, i Forbindelse med hvilke staar den sløjfede Administrationsbygning. Mangelen af denne gør stadig Statsbanernes Administration dyr ved Anvendelsen af lejede Lokaler rundt om i Byen.

Dette med Hensyn til disse Statsvirksomheders Udgiftsside. Hvad Indtægterne angaar, saa var, som bekendt, Forholdet indtil i Fjor dette, at Statsbanernes og Postvæsenets Takster var fastsat detailleret ved Lov og altsaa var urørlige, saa længe den paagældende Lov gjaldt. Saa og saa meget kostede et Brev eller en Tryksag udenbys og indenbys, saa og saa meget en Postopkrævning, en Frimærkepakke, saa og saa stor var Biletprisen, Stykgodstaksten, Vognladningstaksten, Taksten for et Svin o. s. v. Hvis man vilde en Ændring heri, maatte man vente, indtil Loven normalt skulde revideres, eller til man havde saa